

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **H. S. N.**
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců, 739 51 Vyšní Lhoty 234
zastoupen Mgr. Bc. Petrou Zakaria, advokátkou sídlem 702 00 Ostrava,
28. října 3390/111a

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3
o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 6. 2023 č. j. OAM-719/LE-BA01-HA13-
2023, ve věci mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, §14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu).

2. Žalobce konstatoval, že důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany je jeho opodstatněný strach o život v zemi původu. Obává se lichvářů, od nichž si zapůjčil finanční prostředky, které nebyl schopen ve Vietnamu vrátit. Dluhy mu vznikly kvůli problémovému hazardnímu hraní a patologickému hráčství, částečně kvůli pracovní cestě na Ukrajinu. Lichváři mu teď vyhrožují a má strach o svůj život a život svých dětí. V zemi původu není schopen své závazky uhradit. Práce je tam málo placená, aktuálně na své závazky ničeho nehradí. Žalobce poukazoval na závažné nedostatky rozhodnutí žalovaného ve vztahu k možnému nároku na udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu. V této souvislosti žalobce odkázal na konkrétní rozsudky Nejvyššího správního soudu k ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, poukazoval na to, že Nejvyšší správní soud několikrát judikoval, že posouzení nároku na udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu je postaveno na potencialitě pronásledování v budoucnu po případném návratu žadatele do země původu, jedná se tedy, obdobně jako u posuzování skutečného nebezpečí vážné újmy pro účely doplňkové ochrany, o prospektivní rozhodování. Zdůraznil, že v každém případě je zkoumána možnost budoucího pronásledování, přičemž je využíván standard přiměřené pravděpodobnosti, což znamená, že tato možnost musí být reálná, nikoliv pouze hypotetická, rozhodně však nemusí dosahovat či přesahovat 50 %. Žalobce dále citoval ust. § 2 odst. 4 zákona o azylu, článek 7 odst. 2 a článek 9 odst. 2 kvalifikační směrnice. Ve vztahu k posuzované věci, pak žalobce konkrétně uvedl, že žalovaný nezpochybňoval, že byl ze strany svých věřitelů pronásledován, bylo mu vyhrožováno, dokud dluh nesplatí, nebude moci vést normální život a hrozilo mu skutečné nebezpečí. Tyto skutečnosti dosahují intenzity pronásledování, a že má odůvodněný strach z tohoto pronásledování i v budoucnu, v případě návratu do země původu. Dle žalobce žalovaný pouze v obecné rovině vyjádřil pochybnost (nikoliv jednoznačný závěr) o hodnověrnosti jeho výpovědi, resp. byl přesvědčen o účelovosti jeho žádosti a uvedl, že k podání žádosti o mezinárodní ochranu jej vedly výhradně ekonomické důvody. Dle žalobce není zřejmé, že by jeho výpověď měla být v rozporu s relevantními informacemi o zemi původu. Naopak dle žalovaným citovaných informací OAMP a MZV ČR je fenomén lichvářství a s tím spojeným pronásledováním velmi rozšířen. Co se týká nestátních původců pronásledování, žalobce opět v žalobě obsáhle citoval z relevantní judikatury Nejvyššího správního soudu. Stejně tak i k otázce ochrany před pronásledováním, příp. vážnou újmou ve formě pronásledování a vyhrožování ze strany lichvářů, žalobce odkázal na relevantní judikaturu, z níž zdůraznil pasáž o tom, že v případě, že informace o zemi původu ukazují opodstatněnost nedůvěry vůči vnitrostátním orgánům, nelze po žadateli o mezinárodní ochranu požadovat, aby vyčerpал prostředky vnitrostátní ochrany a dále pasáž o tom, že integrální součástí posouzení, zda v konkrétním případě se jedná o azylově relevantní pronásledování, je i otázka dostatečnosti poskytnuté ochrany. Žalobce rovněž citoval z rozhodovací praxe Evropského soudu pro lidská práva. Žalobce v žalobě dále uvedl, že v případě návratu do Vietnamu bude nepochybně vystaven pronásledování ze strany věřitelů, vyslovil přesvědčení, že věřitelé, jakožto členové organizované zločinecké skupiny mají vazby na veřejnoprávní orgány a bezpečnostní sbory ve Vietnamu. Z tohoto důvodu je nanejvýš pravděpodobné, že v případě návratu do vlasti mu nebude ze strany vietnamských veřejnoprávních orgánů poskytnuta adekvátní ochrana před násilnými praktikami jeho věřitelů, přičemž v důsledku této skutečnosti bude bezprostředně ohroženo jeho zdraví či dokonce život. Žalobce vyslovil nesouhlas se závěrem žalovaného, že občané Vietnamu postižení lichvou se mohou obrátit na policii, aniž by sami čelili trestnímu stíhání či jiné újmě, které žalovaný opírá o Informaci OAMP, Bezpečnostní a politická situace v zemi

Vietnam ze dne 14. 6. 2022 a Informace MZV ČR. Tento závěr není pravdivý, neboť je mezi obyvateli Vietnamu obecně známo, že „černé společnosti“ jsou ve valné většině nějakým způsobem napojeny na veřejnoprávní orgány (a zejména pak policii), přičemž se vždy obratem dozvědí o tom, že jejich dlužník se domáhá pomoci, a následně se mstí. Jeho obava z této pomsty mu pak bránila v tom, aby se na příslušné orgány obrátil, což je dle jeho názoru naprosto logické a nemůže mu to být dáváno k tíži.

3. Žalobce dále odmítl závěr žalovaného, že ho k podání žádosti o mezinárodní ochranu vedly výhradně ekonomické důvody. Nepopřel současně, že si chce v České republice najít zaměstnání, ze kterého by mu plynuly příjmy pro zlepšení jeho finanční situace, nicméně tento jeho zájem na vydělání peněžních prostředků není motivován pouhou vidinou zlepšení životní úrovně, nýbrž jednou z mála možností, jak splatit své dluhy a vyhnout se závažné újmě na zdraví či životě jeho, či jeho rodiny, která mu v důsledku nesplacení dluhů může být způsobena. Primárním důvodem žádosti o mezinárodní ochrany je tedy důvodná obava z pronásledování, které jednoznačně může vyústit v bezprostřední ohrožení jeho zdraví či života. Manželku a děti opakovaně ve Vietnamu navštěvují jeho věřitelé, hledají ho, vyvíjejí tlak na jeho rodinu a hrozí, že i jim bude způsobena újma. Chce tedy rovněž zabránit tomu, aby jeho rodinní příslušníci byli ve Vietnamu podrobeni násilným praktikám vymáhání pohledávek, což v případě nuceného návratu do vlasti nebude možné. Zopakoval, že v dluhové pasti se ocitl z důvodů závislosti na hraní automatů, kdy si půjčil peněžní prostředky od „černých společností“, přičemž neměl nejmenší tušení, že jejich činnost je ilegální, že se často jedná o lichvu se nevybíravým způsobem donucování ke splnění dluhu, a to navíc s úroky, které odporují dobrým mravům. Proto je toho názoru, že se žalovaný měl jeho žádostí zabývat důkladněji, vzhledem k tomu, že mu hrozí vážná újma.
4. Žalobce dále namítal, že žalovaný zcela ignoroval informace o tom, jak je zacházeno s neúspěšnými žadateli o udělení mezinárodní ochrany. Tito se dostanou do hledáčku státních orgánů, jsou trestáni, mučeni, podstupují nelidské zacházení a často končí bezdůvodně ve vězení. Závěry žalovaného o tom, že jeho tvrzení jsou pouze účelová a že mu nehrozí žádná větší újma a ochrany své osoby dosáhne vnitrostátními právními prostředky, nemohou obstát.
5. Žalobce dále namítal, že žalovanému sdělil natolik závažné skutečnosti, které měly vést k udělení mezinárodní ochrany. Jestliže žalovaný neshledal důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 zákona o azylu, měl se důkladněji zabývat možností udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu, protože je přesvědčen, že v jeho případě jsou dány důvody hodné zvláštního zřetele. Bylo by nehumánní nuceně jej navrátit do Vietnamu. Přínejméním je dán důvod pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu. V jeho případě jsou totiž dány důvodné obavy, že pokud by byl vrácen do Vietnamu, tak by mu hrozilo skutečné nebezpečí závažné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, tedy kruté, nelidské a ponižující zacházení, přičemž v jeho situaci nepřichází efektivní využití ochrany ze strany vietnamských veřejnoprávních orgánů v úvahu. Původcem pronásledování nebo vážné újmy nemusí nutně být pouze veřejnoprávní orgány dané země, nýbrž i soukromé osoby, pokud stát není schopen nebo ochoten odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu. Právě to je i jeho případ, protože vietnamské veřejnoprávní orgány vědomě přehlížejí ilegální činnost „černých společností“, a nejsou tak ochotné mu poskytnout ochranu před pronásledováním a vážnou újmu. Žalovaný neposoudil řádně možnost udělení doplňkové ochrany, přičemž jeho neudělení shledává zcela nedostatečným. Vzhledem k tomuto deficitu

je napadené rozhodnutí po této stránce nepřezkoumatelné. Žalobce zdůraznil, že hodnověrně tvrdil hrozbu skutečného nebezpečí vážného újmy ze strany nestátních subjektů (soukromých osob) v případě návratu do země původu a jedná se tak o tvrzení ve smyslu § 14a odst. 2 písm. a) a b) zákona o azylu relevantní.

6. Žalobce žalovanému rovněž vytkl, že v napadeném rozhodnutí pouze formálně konstatoval, že nesplňuje podmínky pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu a pouze uvedl, že neshledal žádné důvody hodné zvláštního zřetele. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové sp. zn. 29 Az 11/2005 a vyslovil názor, že jím uváděné skutečnosti ve věci pronásledování a vyhrožování jsou rozhodně zvláštního zřetele hodné důvody pro udělení humanitárního azylu. Pokud bude vrácen do své domovské země je více než pravděpodobné, že mu bude způsobena vážná újma. Má důvodné obavy, že se nedomůže ochrany vnitrostátními právními prostředky.
7. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby, odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, z něhož ve vyjádření citoval a zdůraznil, že občané Vietnamu mají možnost obrátit se s žádostí o pomoc na příslušné státní orgány a domoci se ochrany své osoby a svých práv. Mezinárodní ochrana přitom může být žadateli poskytnuta teprve v případě, kdy mu byla odepřena ochrana země jeho státní příslušnosti či tato ochrana nebyla ze strany příslušných státních orgánů poskytnuta v odpovídající míře. K tomu, aby mohl být učiněn takový závěr, je ovšem nutné, aby daná osoba využila všech zákonných prostředků, které právní řád její vlasti k ochraně práv a svobod jednotlivce poskytuje. Žalobce neuvedl, že by se v souvislosti s vyhrožováním věřitelů obrátil s žádostí o pomoc na příslušné domovské státní orgány, současně tím neprokázal, že by mu tyto pomoc odepřely. Žalobce nevyužil všechny zákonné prostředky k ochraně své osoby, které mu země jeho původu nabízí, a tedy plně nehájl svá práva především v domovské zemi.
8. Krajský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění, v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Krajský soud v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění, rozhodl o žalobě bez nařízení jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nesouhlas s projednáním věci bez nařízení jednání soudu ve stanovené lhůtě nesdělil.
9. Z obsahu správního spisu bylo zjištěno, že dne 31. 5. 2023 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. V žádosti a v rámci údajů a pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce uvedl, že z vlasti odcestoval lodí někdy v únoru 2019. Na lodi cestoval cca rok a asi v lednu 2020 se dostal na Ukrajinu, kde poté dva roky nelegálně žil a pracoval. Když začala válka na Ukrajině, odjel vlakem do Polska a odtud po několika dnech někdy v březnu 2022 vlakem do České republiky. Od té doby brigádně pracoval v Sapě v Praze. Cestovní doklad nemá, ztratil jej cestou. V České republice pobýval nelegálně, neměl udělena žádná víza nebo povolení k pobytu v jiných státech. V minulosti nežádal o udělení mezinárodní ochrany v České republice, ani v jiných zemích. Cítí se zdravý, nemá žádná omezení ani zvláštní potřeby. O mezinárodní ochranu v ČR žádá z finančních důvodů. Do Vietnamu se obává vrátit, protože nemá peníze na splácení dluhů. Obává se, že společnost, od které si peníze půjčil, ho nenechá normálně žít. Peníze si půjčil od „černé společnosti“. Neví, co přesně by jej čekalo, pokud by se do vlasti vrátil a neměl peníze na

splácení dluhu. Určitě by ale nevedl klidný a spokojený život. Stále by jej věřitelé vyhledávali a chtěli by peníze vrátit. Při odjezdu z vlasti, při hraniční kontrole apod., neměl žádné potíže. Ve vlasti neměl žádné problémy se státními orgány ani bezpečnostními složkami a nikdy tam nebyl trestně stíhán. Ve Vietnamu neměl žádné problémy kvůli své rase, národnosti, náboženství, pohlaví, příslušnosti k sociální skupině či politickému přesvědčení. Na dotaz správního orgánu, jaké jsou důvody jeho žádosti o mezinárodní ochranu, odpověděl, že po více než roce, kdy pobývá v České republice, se zde cítí bezpečně, proto by zde rád zůstal. Na otázku, proč o mezinárodní ochranu požádal až poté, co byl zajištěn Policií ČR, sdělil, že nerozumí česky, nezná české zákony a nevěděl, že o mezinárodní ochranu může požádat. Pokud by nebyl zajištěn, žádost o mezinárodní ochranu by nepodal, nevěděl by, že je to možné. Je si vědom skutečnosti, že na území ČR pobýval nelegálně. Svůj pobyt se snažil zlegalizovat, ale nevěděl kde, ani jak si to zařídit a v jeho okolí mu nikdo neporadil. Cílem jeho cesty byla jakákoli země, pevnina, byl rok na lodi, a tak zakotvil na Ukrajině, kam doplnul. Tam mu potom bylo řečeno, že má zkusit hledat práci v České republice. Žalobce následně nechtěl uvést již žádné další skutečnosti, které by měl správní orgán zohlednit při svém rozhodnutí, pouze doplnil, že chce požádat české úřady, aby zde mohl legálně žít a pracovat a vydělat peníze potřebné pro jeho rodinu ve Vietnamu. Na podporu svých tvrzení nechtěl doložit žádné materiály. Následně se vzdal práva seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Protokol o pohovoru nechtěl zpětně přetlumočit za účelem kontroly, bez připomínek jej podepsal.

10. Součástí správního spisu jsou rovněž informace shromážděné žalovaným ohledně politické, bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu. Při posuzování žádosti žalobce žalovaný konkrétně vycházel z Informace OAMP, Bezpečnostní a politická situace v zemi Vietnam, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, ze dne 14. 6. 2022, z Informace MZV ČR č. j. 103347/2023-MZV/LPTP, ze dne 28. 2. 2023, Půjčky, úvěry a lichva.
11. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany je legalizace jeho pobytu na území ČR, neboť zde chce zůstat, pracovat a vydělat si na splacení svých dluhů, které má ve vlasti. Návrat do Vietnamu odmítá kvůli obavám z jednání svých věřitelů.
12. Tvrdil-li žalobce, že se důvodně obává vycestování do své vlasti, neboť má dluh z titulu nebankovní „černé“ půjčky, pak se nejedná o azylově relevantní důvod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, ani o azylově relevantní důvod dle § 12 písm. b) zákona o azylu, podle něhož se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Podle setrvalé a rozsáhlé judikatury Nejvyššího správního soudu nejsou ekonomické důvody a s tím související těžké životní podmínky relevantní pro udělení mezinárodní ochrany. Tuto irelevantnost vyjádřil Nejvyšší správní soud (např. v rozhodnutích č. j. 4 Azs 23/2003-65, č. j. 3 Azs 20/2003-43). Potíže se soukromými osobami ve státě původu spočívající například ve vyhrožování či vydírání, nelze bez dalšího považovat za důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, ani je nelze považovat za důvody pro udělení doplňkové ochrany. Za pronásledování se považuje ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady ve státě, jehož je cizinec

státním občanem, nebo pokud tento stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 440/2004-53). Kroky státních orgánů na ochranu před vážnou újmou lze mít za přiměřené, a tudíž ochranu za poskytnutou, mimo jiné tehdy, je-li ve státě, kam má být žadatel navrácen, zaveden účinný systém pro odhalování, stíhání a trestání jednání představující pronásledování nebo způsobení vážné újmy a žadatel má k této ochraně přístup (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Azs 48/2008-57). Z Informace MZV ČR č. j. 103347/2023-MZV-LPTP, ze dne 28. 2. 2023, Půjčky, úvěry a lichva, vyplývá, že poskytnutí půjčky mezi fyzickými osobami je legální, avšak je zde stanovena maximální výše úrokové sazby na 20 % p. a. „úvěry na černo“, které vybočují ze zákonných mezí při půjčování peněz mezi fyzickými osobami a s nimi související patologické jevy, jsou vietnamskými úřady vnímány jako nežádoucí. Vietnam disponuje dostatečnou legislativou v občansko-právní a trestně-právní úpravě, přičemž vláda má v plánu vytvořit speciální zákon upravující tuto problematiku a novelizovat příslušná ustanovení občanského zákoníku. Pokud je mezi fyzickými osobami poskytnuta půjčka, úroková sazba nesmí přesáhnout 20 % p. a. V případě poskytnutí půjčky s úrokovou sazbou 20 až 99 % p. a., dlužník může ke své ochraně využít občanského soudního řízení. V případě poskytnutí půjčky s úrokovou sazbou 100 % a výše, se jedná o trestní čin lichvy a dlužník se může obrátit o pomoc na orgány činné v trestním řízení, tj. soud, státní prokuraturu, ale zejména na policii. Oběť trestného činu lichvy není za uzavření úvěru postihována. Z citované informace také plyne, že občané Vietnamu mají možnost obrátit se s žádostí o pomoc na příslušné státní orgány a domoci se ochrany své osoby a svých práv. Skutečnost, že žalobce možnost ochrany ze strany státních orgánů dosud nevyužil, nelze klást státu původu k tíži. Soud souhlasí se závěrem žalovaného, že tím, že tak dosud žalobce neučinil, současně neprokázal, že by mu domovské státní orgány tuto pomoc odepřely. Současně tím ani neprokázal, že pokud by se na státní orgány s žádostí o pomoc obrátil, že by mu tato pomoc nebyla účinně poskytnuta. Žalobce tedy nevyužil všechny zákonné prostředky k ochraně své osoby. Situace žalobce tak, jak ji sám správnímu orgánu rozhodujícímu o udělení azylu vylíčil, neukazuje na odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti či příslušnosti k určité sociální skupině, a ani neodůvodňuje udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, neboť nedosahuje hrozby vážné újmy, která je v tomto ustanovení vyžadována. Pouhá nedůvěra občana ve státní instituce zdůvodňovaná tvrzením, že nejsou schopny jej ochránit proti kriminálním židlům, nelze podřadit důvodům pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 7/2004-37). Soud se zcela ztotožňuje s právními názory žalovaného, a proto v podrobnostech odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí. K tomu soud poznamenává, že judikatura se ustálila v názoru, že smyslem soudního přezkumu správních rozhodnutí není stále opakovat již jednou vyřčené, proto připouští možnost odkazovat na odůvodnění napadeného správního rozhodnutí v případech shody mezi názorem soudu a správního orgánu (viz např. rozsudky NSS č. j. 4 As 11/2006-86, č. j. 2 Afs 37/2012-47, č. j. 8 Afs 75/2005-130).

13. V rozporu s obsahem správního spisu je tvrzení žalobce v žalobě o zacházení s neúspěšnými žadateli o azyl, o tom, že jsou trestáni a mučeni a že často končí bezdůvodně ve vězení. Z Informace OAMP o Bezpečnostní a politické situaci v zemi Vietnam, z 14. 6. 2022 naopak plyne, že Ústava Vietnamské socialistické republiky zaručuje svobodný pohyb, cestovní do zahraničí, emigraci a repatriaci. K tomu je třeba dodat, že žalobce žádné výše uvedené v žalobě tvrzené obavy v průběhu správního řízení nezmínil.

14. Co se týče podmínek udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu, pak ten lze udělit jen v případě hodném zvláštního zřetele. Soud v daných souvislostech odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11.3.2004 č. j. 2 Azs 8/2004-55. Nejvyšší správní soud uvedl, že smysl humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné i v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit např. udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným, konec citace. V rozsudku č. j. 4 Azs 161/2005-83 Nejvyšší správní soud k podmínkám udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu uvedl, že udělení azylu z humanitárních důvodů není subjektivním právem žadatele. Rozhodnutí o udělení je určeno volnou úvahou správního orgánu; i ona sice podléhá přezkoumání ve správním soudnictví, jestliže však správní orgán vzal v úvahu všechny skutkové okolnosti případu a zdůvodnil, jak je hodnotil, pak za situace, kdy tento postup byl bezchybný, není důvod takové rozhodnutí při soudním přezkoumání zrušit. Ze správního spisu vyplývá, že žalovaný v rámci svého správního uvážení při rozhodování o udělení humanitárního azylu zohlednil skutečnosti žalobcem uváděné včetně jeho osobních, sociálních a rodinných poměrů, přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu. Neshledal žádný důvod zvláštního zřetele hodný k udělení azylu z humanitárních důvodů, který je udělován ve zcela výjimečných případech. S tímto hodnocením se krajský soud ztotožňuje a v podrobnostech odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Důvody pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu žalovaný hodnotil v mezích svého správního uvážení, žalovaný měl dostatek podkladů včetně informací od samotného žalobce pro případné rozhodnutí o důvodnosti postupu ve smyslu § 14 o azylu. S těmito podklady se v rámci svých úvah náležitě vypořádal.
15. Soud uzavírá, že neshledal vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí. Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav věci, rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, soud žalobu proto jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
16. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 27.09.2023

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. M.